

Kukorékol a kakas,
pirkad az ég alja,
talpon már a pásztor is:
egész falu hallja.

Fújja kürtjét, tereli
szaporán a csordát
siratja egy-egy tehén
otthon hagyott borját.

A kecskék is mekegőn
vissza-visszanéznek:
nem örülnek cseppet sem
a koránkelésnek.

Ludak, tyúkok, malacok,
mindegyik rákezdí,
ha már fölkel, nem akar
egy se éhen veszni.

„Darát, szemet, friss füvet!”
kinek mi a vágya.
„Előbb nekem, csak nekem!”
mind ezt kiabálja.

Türelmetlenségükben
a kakasnak esnek,
szidják, szabják, szapulják,
egyet veszekednek.

„Mit trombitálsz, hogyha még
nincsen amit enni,
máskor tartsd a csőröd, te
alávaló senki!”

Türelmetlenségükben
a kakasnak esnek,
szidják, szabják, szapulják,
egyet veszekednek.

„Mit trombitálsz, hogyha még
nincsen amit enni,
máskor tartsd a csőröd, te
alávaló senki!”

De a kakas gőgösen
áll a szemétdombon:
„Én a hajnalt nem ilyen
csőcseléknek mondom.

Nélkülem a falu is
sötétben maradna,
nem ragyogna föl a nap,
tavasz fényes napja...”

